

DE PUNTA A PUNTA DE BARCELONA

Manifestacions llampec, concentracions, escampades de fulles, apedregament de tramvies i autobusos, topades amb la força pública, perfilen les jornades de lluita dels treballadors de catalunya

En ressenyar breument les primeres informacions d'aquest Primer de Maig, destaca l'extensió de les accions, la seva combativitat, l'agilitat desplegada pels manifestants... i la seva joventut.

A **SANT ANDREU** ja arrenquen una manifestació al Passeig de Fabra i Puig el dia 21, amb banderes rojes i distribució d'octavilles, a manera d'anticip del que seran les jornades que s'apropen.

El dia 26, amb crits de **Visca el Primer de Maig!** llençant fulles amb les consignes de la Jornada, és al **VALLE DE HEBRON** on es forma una manifestació llampec, direcció Monbau; han començat les jornades de lluita propiament dites.

La **RONDA DE SANT PAU**, la **PLAÇA DE SALVADOR ANGLADA** (Sants), el **CARRER DE VALENCIA**, a l'altura del Clot, són escenari respectivament de manifestacions el dia 28, en hores distintes del vespre: pancartes, banderes rojes, pintades a les parets i distribució de fulles es duen a terme sense que la força pública arribi a reaccionar.

Totes aquestes manifestacions llampec, enèrgiques, breus, combatives, constitueixen el preludi brillant a les Jornades convocades per les Comissions Obreres i es desenrotllen sota les consignes del Primer de Maig.

LA JORNADA DEL 30 D'ABRIL

Els estudiants obren el foc

No són encara les dotze del migdia que a la Facultat de Filosofia i Lletres és penjada una bandera roja a un dels balcons del pati interior; nombrosos cartells són també enganxats a les parets i la policia intervé ocupant la Facultat.

Els estudiants es formen en manifestació, van pel carrer de Mallorca, l'Avinguda de Roma, paralitzen la circulació, es dirigeixen cap al Carrer de Calabria i fan parar un autobús. La consigna és boicot als transports; ja els viatgers en terra l'autobús és apedregat.

Les manifestacions s'estenen de punta a punta de la ciutat

A **COLLBLANCH** els manifestants, després de recórrer diversos carrers es concentren al final del tramvia 54, fan baixar els viatgers del primer cotxe que arriba i a continuació li calent foc.

LA GUARDIA CIVIL DISPARA LES ARMES A TERRASSA

A **TERRASSA** la primera manifestació es fa el dia 27, a l'Avinguda Marçet, on els manifestants despleguen diverses pancartes, distribueixen octavilles i es disolen a continuació.

El dia 30, amb la combativitat i energia que caracteritza els treballadors de la capital del Vallès Occidental, els manifestants recorren la Plaça de « la Liberación », Avinguda Jackard, Carrer de Colón, Carretera de Rellinas i la barriada de Can Inglà, front a l'església de Sant Cristobal, finalment es disolen però ja tenen concertat retrobar-se l'endemà per la Jornada de Germanor als boscos de la Font de les Canyes...

A la **TRAVESSERA DE LES CORTS-CARRER DE NUMANCIA** els manifestants ocupen el carrer, paren la circulació, distribueixen fulles entre els nombrosos vianants, sembren el carrer de claus per tal de dificultar possibles càrregues dels « grisos » i dos automòbils són atravesats al bell mig del carrer, obstruint-lo.

Més tard, al **CARRER DE L'HOSPITAL**, front al Romea, els manifestants enarboren tres banderes rojes, distribueixen fulles del

P.S.U. de Catalunya amb les consignes de la Jornada, avancen fins la Plaça Gardunya i carrer del Carme, on finalment es disolen.

A **SANT ADRIA DEL BESOS**, la manifestació travessa el pont del Besos i passa per la barriada d'Artigas, cridant les consignes de les Comissions Obreres i visques al Primer de Maig.

(passa a p. 3)

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Num. 308

Barcelona, Maig 1969

Preu 2 pts.

UN PRIMER DE MAIG DE COMBAT

El 30 d'abril i 1er de Maig — com pot veure's per les informacions que publiquem en aquestes mateixes pàgines — s'han registrat a Catalunya i en altres parts del país nombroses manifestacions i altres actes en els quals els treballadors, i especialment els joves obrers i estudiants, han posat en relleu el seu elevat esperit combatiu, llur resoluta decisió d'escombrar el poder dictatorial i de forjar un ordre polític basat en la llibertat i la justícia.

Ni l'amenaçadora nota del Ministeri de la Governació datada el 28 d'abril ni l'estrepitós muntatge del Consell de Guerra Sumaríssim contra sis antifranquistes catalans condemnats les vigílies del Primer de Maig a penes que arriben fins a 8 anys de presó; ni la continuació ininterrompuda de les detencions i dels judicis d'antifranquistes pei T.O.P.; ni el desplegament de for-

ces repressives que en alguns casos han procedit amb bestialitat i que a Terrassa han disparat llurs fusells per a dispersar els manifestants, han impedit que a les places i carrers de les nostres ciutats onegessin al vent les rojes banderes que simbolitzen la Jornada Internacional dels Treballadors.

L'amenaça i la repressió « ultres » no assoliren tampoc isolar els treballadors. Estudiants i intel·lectuals uniren en carrers i places llurs banderes rojes a les rojes banderes dels obrers i les defensaren junts de les escomeses de les forces anomenades « d'ordre ». Els sacerdots progressistes se solidaritzaren en llurs sermons amb les reivindicacions obreres i fins els bisbes feren pastorals proclamant la raó del món del treball en reivindicar salaris dignes, reconeixement de llur dret a l'autoorganització, respecte pels drets de l'home i les llibertats democràtiques.

Ara, després del recompte de tot el que ha estat assolit, es farà necessari cobrir baixes, reagrupar forces i tornar a l'atac. Un atac que ha d'arrencar la llibertat de tots els detinguts, destruir el nefast límit del 5,9 % als augments salarials, desenrotllar més i més les Comissions Obreres i les valents Comissions Obreres Jovenívoles, enfortir l'Aliança entre obrers i estudiants, entre les distintes forces del treball i de la cultura.

Per aquest camí s'anirà cap a la realització d'accions generalitzades encara més àmplies que les del 30 d'abril i Primer de Maig, fins arribar a la Vaga Nacional que acabarà amb la dictadura.

Tots ho exigim :

SUPRESSIO DELS TRIBUNALS MILITARS

Als trenta anys de « pau », un Consell de Guerra sumaríssim, presidit pel Tinent Coronel H. Sunyer — assistit del Capità Hidalgo — condemnava el 27 d'abril a sis catalans acusats d'ésser militants del nostre partit. La sentència era confirmada el 2 de maig pel Capità General de la « Región ».

El dia 22, en fulla repartida per la ciutat, el Comitè de Barcelona del P.S.U.C. denunciava l'inminència del Consell de Guerra, cridant a impedir-lo mitjançant cartes, telegrams i delegacions a Capitania i indicant als militars que rebutjessin el paper de botxins que el règim els assigna. No obstant, el « sumaríssim » es va celebrar. Un públic nombrós — majorment jove — hi assistí o bé intentà fer-ho. L'expectació era gran. La indignació no ho fou menys en coneixer les sentències : vuit, quatre, dos anys de presó per a la majoria dels encartats.

Mentre a Madrid tenia lloc — amb el recolzament oficial — l'audició primerenca de la « Cantata de los Derechos Humanos », obra d'un músic català, els sis acusats barcelonins — dels quals dos nos tenen encara vint anys — declaraven davant el Tribunal Militar i nombrós públic : « La policia ens va arrencar declaracions amb maltractes i amenaces... posteriorment vam retractar-nos d'allò declarat a la força i els jutges no ho tenen en compte. »

Aquest és el fet més impressionant de tots els que cal denunciar entorn del vergonyós « sumaríssim ». Els detinguts i condemnats a penes tan enormes, pel sol « delictes » de pensar — com ho proclamaren els advocats defensors — han estat maltractats, amenaçats, humiliats en llur condició humana. Les víctimes de procediments que la nostra època rebutja amb tanta força són, alguns, joves sense cap experiència, amb nobles i generoses idees amb prou feina nades, idees denigrades i trepitjades en interrogatoris medievals. La nostra societat no pot acceptar-ho i el refús no pot ésser únicament sentimental, verbal. Cal traduir-lo en acció. Lluitant contra els Consells de Guerra per fets d'opinió, cal també denunciar els procediments en us a les Comissaries.

Les inòides sentències foren dictades per

A la Banca :

CAL REOBRIR LES NEGOCIACIONS PEL CONVENI TRENCADES PER LA PATRONAL

Pels bancaris, és sota el signe de l'acció contra el refús de les empreses a aprovar un nou Conveni Col·lectiu que s'ha escaigut aquest Primer de Maig.

Els treballadors es veuen refusar sorrudament la satisfacció de llurs llegendimes reivindicacions, la compensació deguda a l'augment de productivitat que se'ls ve imposant dia a dia : els empleats de Banca reclamen augment dels salaris, augment de la prima en concepte de participació als beneficis, millores en l'horari, en les vacances i altres beneficis socials.

Per obligar les empreses a cedir, els bancaris estan desenrotllant un gran treball d'explicació a nivell nacional, d'elaboració de documents, de reunions i assemblees, alhora que multipliquen les protestes sota les més diverses formes — minuts de silenci, concentracions davant les oficines, no afaitar-se o acudir al treball en mànegues de camisa, aturs limitats, escrits de protesta, etc. La premsa ha parlat d'accions a Madrid, Barcelona, Saragossa, Sant Sebastià, Santander, Còrdoba, Albacete, Lleida... De fet, l'agitació és general, i la indignació de dia en dia més acusada arreu d'ençà que la patronal ha decidit per segona vegada trencar les negociacions a fi d'imposar, amb el concurs còmplice de les autoritats franquistes, el « laudo » amb el qual pensen burlar les reivindicacions dels treballadors.

A Barcelona, on ja s'havia produït la protesta conjunta de divuit entitats bancàries fent cinc minuts de silenci simultàniament, i la pintada a la inauguració de la sucursal del carrer de Balmes del Banco Atàntico, el mes passat, els empleats de Banca cridaren a accions de silenci « en escalada », crida amplament seguida que es traduí en aturs de cinc minuts el 15 d'abril, de 10 minuts el 16 i de 15 minuts el 17, consecutivament.

A Lleida, un atur d'un quart d'hora manifestà la protesta dels empleats del Banco Central i del Banco de Bilbao, contra la ruptura de les negociacions del Conveni : Cal reobrir les negociacions ! Cal escoltar les nostres llegendimes i més que justificades demandes ! exigeixen els empleats de Banca.

la por dels botxins a la vetlla d'un Primer de Maig que s'anunciava combatiu. Cal obligar a revisar-les, prosseguint l'acció encetada abans del « sumaríssim » amb gestions com les del Cardenal Tarancón i de l'Abat de Montserrat prop de Capitania ; amb iniciatives com la del Col·legi d'Advocats de Barcelona, el 24 d'abril, demanant que el Consell de Guerra anunciat fós suprimit i que l'expedient passés al Tribunal d'Ordre Públic. Aquestes accions — tot i essent limitades — han permès que molts dels detinguts durant l'estat d'excepció hagin sortit en llibertat « provisional » (encara que els darrers — i aquest és un altre aspecte escandalós de la qüestió — hagin de pagar fiances de 75 000 a 10 000 pessetes) ; que a Comin i Pinyol no se'ls hagi processat com era la intenció del règim fer-ho... No obstant, ultra aquesta vergonyosa condemna ratificada el 2 de maig, l'amenaça d'un altre « sumaríssim » plana encara damunt dels sis membres de les « Comissions Obreres » de Sabadell que el 15 d'abril eren passats a l'Autoritat militar ; el professor de Dret, Jordi Solé Tura,

i nombrosos estudiants s'hi troben també des del més de gener i al país basc, dotzenes de joves nacionalistes i revolucionaris estan en semblants o pitjors condicions.

Cal, doncs, que la mobilització per la supressió dels Consells de Guerra prengui més volum i extensió ; que noves forces s'incorporin a ella, exigint, entre altres, la revisió de les condemnes que avui denunciem. En la mateixa premsa legal trobem implícita aquesta exigència. Així interpretem la nota de Grases a « La Vanguardia » del 26 d'abril i algunes de les que escriu Wilfredo Espina. I és així, malgrat el boçal de la censura, perquè aquesta és una necessitat vital de tots els pobles d'Espanya : NI TRIBUNALS MILITARS per delictes d'opinió, NI MALTRACTES A LES COMISSARIES, ni DENIGRACIO de l'Home per la força i l'arbitrari. Aquest és el combat de tots. Som majoria i el podem guanyar. Els joves que a la vetlla del Primer de Maig cridaven « LLIBERTAT » pels carrers de Barcelona ho expressaven amb força, però som tots — joves i no joves — els qui hi hem de participar.

VERS LA CONFERENCIA DELS PARTITS COMUNISTES I OBRERS

El proper 5 de juny s'obrirà a Moscou la Conferència Internacional dels Partits Comunistes i Obrers.

El P.S.U. de Catalunya, de comú acord i a través del Partit Comunista d'Espanya, col·labora en els preparatius d'aquesta Conferència que ha d'ésser un pas vers la unitat del moviment obrer i comunista internacional.

Ja en l'informe del Comitè Executiu al II Congrés del P.S.U. celebrat el 1965, dèiem així :

« ... Juntament amb el Partit Comunista d'Espanya, tal i com correspon a la nostra condició de partits germans que actuen en els marcs d'un mateix Estat, el P.S.U. recolza i recolzarà les iniciatives... que tendeixin a reforçar la col·laboració entre els partits comunistes i a preparar les condicions per a la celebració d'una nova Conferència internacional del moviment comunista en la qual, donant preferència a tot allò que ens uneix, s'estableixi una plataforma d'acció comuna contra l'imperialisme, per la pau i la independència dels pobles, per la democràcia i el socialisme, i en la qual s'acordin les vies per a prosseguir la discussió entre camarades de les divergències que no puguin ésser resoltes en l'esmentada Conferència.

« L'escisió del moviment comunista constitueix una ajuda indirecta a l'imperialisme i resta possibilitats a la lluita dels pobles pel progrés, per un món sense guerres, sense opressió ni explotació, sense misèria ni ignorància. Cap Partit comunista no ha de fer res que atempti contra la unitat del moviment comunista. Cada Partit i cada comunista han de sentir-se responsables i partíceps del gran esforç col·lectiu que ha de conduir al restabliment de la unitat del moviment comunista internacional, dins

del respecte i de la igualtat entre els partits, per tal de salvar la pau i prosseguir avançant cap al triomf final del comunisme en tot el món. »

Al gener darrer, el Comitè Central del P.S.U. confirmà aquesta orientació, ratificà la posició adoptada pel Comitè Executiu contra la intervenció militar a Txecoslàquia de cinc països socialistes i proclamà :

« ... El Comitè Central és favorable a la celebració de la Conferència internacional dels partits comunistes i obrers, i entén que cal prosseguir la tasca preparatòria d'una discussió a fons dels problemes que afecten al moviment comunista i obrer, sense excomunionis ni anatemes... »

En les darreres setmanes ens hem sentit pregonament preocupats per les topades sagnants que s'han produït al riu Usuri entre guardes fronterers xinesos i soviètics i per les reaccions subsegüents dels Governos de Xina i de la U.R.S.S., que tendien a profunditzar les diferències entre els dos països socialistes.

Per fortuna, l'oferta de negociacions continguda en la nota del Govern Soviètic del passat 29 de març i l'acceptació expressada per Lin Piao en el IX Congrés del Partit Comunista de Xina, permeten alimentar l'esperança que el bon seny s'imposarà i que s'enaularan discussions no solament per tal d'arreglar els desacords fronterers, sinó per a buscar l'entesa en la lluita contra l'imperialisme, per la pau, la democràcia i el socialisme.

Es faciliten així els preparatius de la Conferència de Moscou la qual, repetim, ha de marcar un important jaló en la marxa vers la nova unitat que avui precisa el moviment obrer i comunista internacional.

A les empreses, a la Universitat, a les barriades

ES EN L'ACCIO DE CADA DIA QUE S' HA PREPARAT EL PRIMER DE MAIG

PRIMERES PINZELADES DEL 1er DE MAIG

(ve de p. 1)

No tenim encara la informació de les distintes concentracions en aplecs de germanor, de confraternització obrera que sens dubte s'han celebrat o han intentat celebrar-se a l'exemple de Terrassa, però en canvi si ens han arribat nombroses notes sobre noves manifestacions a Barcelona i les barriades.

A SANS, a les 11 del matí, els manifestants agafats pels braços, banderes rojes onejant per damunt de la manifestació, ocupen el centre del carrer davant l'església de Sant Medir i avancen pintant consignes del Primer de Maig i cridant les reivindicacions de les Comissions Obreres.

A GRACIA és la Plaça del Diamant el lloc de concentració, i allí carrega la policia fins disoldre els manifestants, set dels quals — segons les xifres oficials — són detinguts.

Al migdia, a l'altura del POBLE SEC, a la Plaça de les Naves, avancen els manifestants repartint octavilles, atravessen el paral·lel paralitzant la circulació i van fins al carrer de Viladomat pintant inscripcions a les parets.

A la DIAGONAL, abans que puguin reaccionar els policies, un grup de manifestants arrenquen la bandera franquista que oneja a la façana d'un Banc, i aquest i una altra sucursal veïna són apedregats i les vitrines trencades pels manifestants.

A SANT ANDREU, a la cruïlla Via Favència-Via Júlia, els manifestants apedreguen dos tramvies de la línia del 50 després de fer-ne baixar els passatgers i tallar-ne els trolles, inutilitzant-los. La Guardia Civil intervingué carregant contra els manifestants.

A dos quarts de nou, a la RONDA DE SANT ANTONI, Plaça de la Universitat, els manifestants desfilen als crits de !Llibertat! i llencen octavilles. La policia intervé i se'n enduu nou d'entre ells.

També a VERDUN la policia disol la manifestació iniciada.

A LA VERNEDA els joves arrenquen també en manifestació i la policia intervé.

EL 1er DE MAIG A LLEIDA

Responent a la crida de les Comissions Obreres, els lleidatans acudiren nombrosos a la Plaça de San Francisco i Carrer Major a manifestar pel Primer de Maig. La policia carregà contra els manifestants, no sense que aquests es defensessin, i disolgué una i altra vegada els grups, procedint a nou detencions.

La reacció de les famílies dels detinguts no es feu esperar: nou dones ocuparen l'església de La Sang i declararen que no l'abandonarien fins que llurs familiars fossin alliberats. El Govern Civil hagué de fer pública una nota i a les vint-i-quatre hores set dels nou detinguts retornaven a llurs cases.

DETENCIONS A SABADELL

La nit del 30 d'abril al 1er de Maig, unes deu persones foren detingudes per la policia, entre ells quatre estudiants de teologia de la Facultat de San Cugat del Vallès (jesuïtes).

En afecte; les accions del 30 d'abril i 1er de Maig no sorgeixen en la solitud; Precedint les lluites de la Diada del Treball trobem una continuada agitació entorn a les reivindicacions obreres en un nombre cada dia creixent d'empreses, una acció permanent de denúncia de les mesures repressives i de solidaritat amb els repressaliats, de pugna no interrompuda per les llibertats sindicals en forma d'assemblees, nomenament de Comissions, impugnació dels funcionaris verticalistes, etc.; és en aquest conjunt d'accions que troben el punt de partida les accions de carrer i altres de les Jornades convocades per les Comissions Obreres en ocasió de la Festa del Treball.

L'ACCIO REIVINDICATIVA S'EIXAMPLA A NOVES EMPRESES

Hem tingut notícia d'un perllongat boicot a les hores extres i plante de rendiment mínim a « METALICAS DEL PRAT »; Un moviment de baixa producció ha continuat també l'acció dels treballadors de METALICAS CASTELLO; A la DESLITE, ultra el boicot a les hores extres s'ha desenrotllat també una acció de treball lent; els treballadors de la CIPALSA, que s'han adreçat per escrit a la Magistratura fent-se solidaris dels set companys repressaliats que anaven a judici, han presentat a l'empresa llurs reivindicacions aprovades en Assemblea; Hi han hagut protestes a la COOPERATIVA DE LIMPIEZA DOMICILIARIA; Continua l'agitació a la ROCA de Gavà; els obrers de la VIDRIERA BADALONESA mantenen una contínua pressió per tal d'impedir els propòsits de l'empresa de fer aprovar un expedient de crisi que significaria llençar al carrer prop o més de dos-cents treballadors; Particularment important és l'acció que duen a terme els empleats de la Banca

i que ressenyem en aquestes mateixes pàgines.

ESCAMPADES DE FULLES, ASSEMBLEES, PINTADES PEL CARRERS POPULARITZEN EL 1er DE MAIG

L'esforç de propaganda desenrotllat pel moviment obrer ha estat notable: ja des de començaments d'abril la Comissió Obrera Nacional de Catalunya llençava la seva crida per la Jornada dels Treballadors. El Comitè Executiu del nostre Partit publicava la Declaració Davant del 1er de Maig cridant els comunistes a ésser els més actius organitzadors i participants de les accions obreres; successivament, s'han multiplicat les crides de Comissions Obreres Locals i organitzacions dels nostre Partit. Coneixem fins ara les fulles de la Comissió Obrera de Barcelona, la de Baix Llobregat, les de Terrassa i Lleida i, recolzant les lluites obreres, « Universitat », l'òrgan dels estudiants del P.S.U. de Catalunya ha cridat els universitaris a fer seves les lluites del 1er de Maig i a participar en elles junt als treballadors. Ens han arribat també la crida i fulls editats pel Comitè Local de Barcelona del P.S.U., del Comitè Local de Lleida i dels intel·lectuals del nostre Partit unint les reivindicacions d'aquest sector ciutadà a les de la classe obrera i cridant-lo a prendre part en les lluites de la Diada del Treball.

Cal destacar finalment, en aquest suscint repàs de la preparació del 1er de Maig, la Comunicació dels bisbes de la Província Eclesiàstica Tarraconense, important document que recolza, entre altres, reivindicacions obreres fonamentals com les d'un salari decent per una jornada normal de treball i les llibertats sindicals, i que condemna implícitament la política del règim d'explotació brutal dels treballadors.

A la vigília del 1er de Maig

V REUNIO NACIONAL DE LES COMISSIONS OBRERES DE CATALUNYA

El dia 13 d'abril ha estat celebrada la V^a Reunió Nacional de les Comissions Obreres de Catalunya amb la participació de 78 delegats que representaven 18 localitats, entre les quals figuraven Barcelona, Terrassa, Sabadell, Badalona, Manresa, Cornellà, Gavà, Lleida...

L'objectiu d'aquesta important reunió era analitzar la situació econòmica, social i política del país i coordinar l'acció dels treballadors cara a les jornades de lluita del 30 d'abril i 1er de Maig. Els delegats aprovaren una crida dirigida als treballadors i poble de Catalunya. En ella es diu que:

« ... La Reunió Nacional de les Comissions Obreres ha realitzat un balanç de les lluites desenrotllades pels treballadors, imposant millores econòmiques i socials, paralitzant els intents d'imposar a espaltes seves una Llei Sindical que pretén de perpetuar la C.N.S. en tant que instrument d'opressió dels treballadors... »

Després de senyalar com la classe obrera d'arreu d'Espanya ha fet front amb la lluita al congelament dels salaris i a l'estat d'excepció, es diu:

« ... La seva lluita (dels treballadors) ha posat a prova una vegada més llur elevat grau de consciència, fent saltar el límit del 5,9 per cent i imposant millores de salaris en gran nombre d'empreses les quals millores, bé que no satisfan plenament les reivindicacions dels treballadors són importants victòries arrencades amb la lluita front al Govern i a la Patronal (...) Allí on han estat combinades hàbilment les possibilitats legals amb les il·legals — prossegueix la crida — s'han aconseguit èxits, ha augmentat la combativitat i s'ha elevat la moral per a noves batalles que portaran a la Vaga General, a la fi de la Dictadura i al Socialisme... »

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya crida tots els treballadors, seguint les orientacions de les respectives Comissions Obreres, així com a les C.O.J. i als estudiants, a fer del 30 d'abril i 1er de Maig grans jornades de lluita per tal d'imposar llurs reivindicacions econòmiques, socials i polítiques, i a prosseguir i desenrotllar l'acció.

La part final de la crida resumeix les reivindicacions obreres fonamentals que han estat en el centre de la preparació de la Jornada Internacional dels treballadors i que segueixen essent vàlides en la perspectiva immediata:

« ... Per un salari no inferior a les 350 pessetes diàries; per la setmana de 40 hores; contra els acomiadaments; per una Assegurança Social al 100 per 100 del salari real; per un treball igual, salari igual a les dones i als joves; contra la Llei Sindical i per un sindicat de classe, democràtic, independent i unit; per la llibertat de tots els presos polítics i socials; pel sobreseïment dels processos pendents; per l'anul·lació de les jurisdiccions militars i del Tribunal d'Ordre Públic; per l'Amnistia general que liquidí totes les causes derivades de la guerra civil i obri les vies a la convivència social i política; contra els tractats militars que hipotequen la sobirania nacional i per l'aixecament de les bases ianquis del nostre territori. »

CINC MILIONS D'AJUT AL P.S.U. DE CATALUNYA

L'HORA DEL BALANÇ

Tal com assenyalava la Resolució del Comitè Central del Partit del mes de gener d'enguany, s'ha tancat, el 30 d'abril, la campanya extraordinària d'ajut al P.S.U. de Catalunya.

Ha arribat, doncs, l'hora de fer el balanç.

A fi de poder publicar en el proper número de **Treball** els resultats definitius, preguem totes les organitzacions de recollir i enviar-nos les quantitats collectades.

LLISTA N° 13

Comarca 15, 11 185 pts.; Comarca 40, 9 320 pts.; Comarca 14, 3 080 pts.; Comarca 30 N, 140 pts.; Comarca 30 S, 140 pts.; C.E., 854 pts.; Grup Azteca, 42 000 pts.; Grup Bolivar, 27 726 pts.; C.C. (Dotzena entrega a compte, 5 donatius), 2 720 pts.; Terrassa (col·lectiu), 26 984 pts.; Terrassa (llista n° 678), 1 310 pts.; Terrassa (llista n° 740), 875 pts.; Tarragona (col·lectiu), 4 000 pts.; Sallent (llista n° 1094), 4 785 pts.; Sallent (col·lectiu), 1 445 pts.; Vilanova i la Geltrú (col·lectiu), 325 pts.; Marianeta, de Calafell, 300 pts.; Dos manyos, 1 000 pts.; Lleida (col·lectiu), 10 000 pts.; Pobles del Vallès Occidental (col·lectiu), 2 525 pts.; Ramon, del Gironès, 2 000 pts.; Torelló i comarca Osona (col·lectiu), 995 pts.; Baix Penedès (col·lectiu), 1 000 pts.; Torelló i comarca Osona, Jove O., 400 pts.; Vilanova i la Geltrú-Garraf (col·lectiu), 125 pts.; Gironès: Grup intel·lectuals, 500 pts.; Gironès: C.B., 500 pts.; Gironès: Zuso, 1 075 pts.; Donatiu directe al C.E., 600 pts.; S. i Amat 2 (Barna), 300 pts.

Total llista n° 13 158 209 pts.
Suma anterior 3 240 259 pts.
Suma i segueix 3 398 468 pts.

CLASSIFICACIO PER ORGANITZACIONS

	Pts.
1. Comarca 15	353 067
2. Comarca 30 N	342 625
3. Comarca 30 S	302 180
4. Grup Bolivar	289 670
5. Grup Azteca	200 707
6. Comarca 20	185 175
7. Ctè de Barna i col.laboradors	132 775
8. Sabadell	105 589
9. Terrassa	97 293
10. Hospitalet	94 610
11. Comarca 10	93 399
12. Badalona	88 381
13. Sector II	86 296
14. Intel·lectuals de Barcelona	73 830
15. Sector I	66 134
16. Baix Ebre	50 365
17. Baix Llobregat	40 106
18. Lleida i comarques	36 050
19. Girona i comarques	35 670
20. Comarca 40	33 377
21. Capes Mitges de Barcelona	31 008
22. Tarragona	27 876
23. Grup Democràcia	24 227
24. Comissió Fàbriques	24 045
25. Sector III	21 148

CAP A UN MES GRAN DESPLEGAMENT DE LA LLUITA DELS TREBALLADORS

De tots és sabut que l'economia espanyola ha atravesat de finals del 1966 ençà una etapa d'escas o nul creixement industrial, i que només als acabaments del 1968 ha començat a mudar de signe. Durant aquest període es produïren forts descensos en el ritme d'elevació dels salaris i d'empleo, retrocessos en el nombre d'hores treballades, volúm d'inversions, etc. Al novembre del 1967 fou desvalorada la pesseta i proclamada una ruda austeritat, la qual ha colpejat durament els treballadors i capes socials modestes.

Les estadístiques oficials, a despit de les deformacions, constaten que s'ha produït un descens brutal en el ritme d'increment dels salaris. El promig de creixement de l'índex de pagaments per hora de treball durant els nou primers mesos del 1968 — no es coneixen dades posteriors —, comparats amb el d'igual període de l'any precedent, ha estat d'un 5,2 % (bastant menys de la meitat que en els mesos de 1967). En canvi, la productivitat mitja de tot l'any 1968 ha crescut, front a 1967, en un 5,5 % i el promig mensual del cost de la vida en un 4,9 %. Com veiem, el ritme d'increment salarial ha estat molt inferior al creixement conjunt de la productivitat i a l'augment del cost de la vida. En altres paraules, és evidenciat de forma nítida un reforçament del grau d'explotació de la classe obrera i una disminució de la participació d'aquesta en el Producte Nacional. A despit d'això, encara veiem que el Conveni Col·lectiu de Gèneres de Punt i Calceteria fixa un jornal per al tercer nivell de 94,50 pessetes, inferior al salari base de 102 pessetes diàries. Dels onze països capitalistes més desenvolupats industrialment, únicament a Espanya s'ha donat el 1968 un fenomen d'aquesta naturalesa, cosa que no és per a vanagloriar-se'n, ans tot al contrari, malgrat que l'slogan proclami que « Espanya es diferente. »

Però, l'austeritat imposada als treballadors i les distorsions originades per l'estancament econòmic han constituït els factors bàsics sobre els quals s'han assentat els més alts beneficis de la Història obtinguts per la Banca i les grans empreses monopolistes, precisament, en aquest fosc període d'austeritat. Si comparem els beneficis de la Banca i empreses monopolistes de Catalunya el 1968 amb els de l'any anterior, observem que les del **Banco Atlàntico** han augmentat en un 48,2 %; els de **Banca Catalana**, en un 20 %; els del **Banco Comer-**

cial Transatlàntico, en un 25,69 %; els del **Banco de Sabadel**, en un 25 %; els del **Banco de la Propiedad y Comercio**, en un 185 %; els de **Motor Ibérica**, en un 40 %; els de **Transportes, Aduanas y Consignaciones (T.A.C.)**, en un 19,6 %. Per no allargar massa aquesta llista, esmentem els del **Banco Hispano Americano** de Madrid, que s'han incrementat en un 43 %, i els del **Banco Popular Español** en un 20,8 %. **Nuvofondo**, de Barcelona, ha proporcionat als tenedors, per rendibilitat pura i major valor de la inversió, un guany en el any del 44 %.

Els accionistes de la Banca i grans empreses monopolistes han rebut l'any 1968, ultra els suculents dividends, accions gratuïtes procedents de la revaloració dels actius per valor de 18 100 milions de pessetes, que representen un valor efectiu dues o tres vegades més gran. Han percebut també un sucós **dividend negre** a través de les accions rebudes a la par i que són cotitzades varies vegades més. Tals ganàncies han desencadenat una febre especulativa a la Borsa fins al punt que l'índex de cotització de les accions a la de Barcelona s'ha incrementat, entre el 1er de gener del 1968 i el 21 de febrer del 1969 un 45 %. En e que va d'any fins l'11 d'abril, el creixement ha estat d'un 25,07 %.

Escandalosos beneficis com els que herressenyat no són habituals als països capitalistes. A Espanya, entre les 20 primeres empreses per la quantia de llurs beneficis apareixen 7 Bancs, mentre que als Estats Units no n'apareix cap. A Espanya figura a la llista 6 empreses elèctriques, i malgrat això exigeixen tarifes encara més altes en canvi, als Estats Units només n'hi ha una en el lloc 19. Guanyos tan fabulosos aconseguits a expenses de l'inhumà sacrifici de milions de treballadors, gotejen sang i suor, contenen en germe tremends vendals i coadjuven a accelerar el procés de descomposició del règim.

Mentre el Capitalisme monopolista obté beneficis escandalosos i els preus es disparen cap als núvols, Solís ha tingut el desvergonyiment de proclamar a Barcelona que el congelament de salaris i el sostre del 5,9 % « hoy por hoy hay que sufrirla », doncs l'empresa « ... necessita medidas adecuadas que le proporcionen medios que la desahoguen... » Els obrers catalans li estan donant ja la merescuda resposta. No estan disposats a contentar-se amb ridículs augmentos de salaris que ja han estat absorbits per la pujada dels preus i els increments de productivitat. Els treballadors d'A.E.G. de Terrassa i **Siemens** de Cornellà, entre altres de Catalunya; els d'**Altos Hornos de Vizcaya**, **Babcock Wilcox**, **Constructora Naval**, han fet bocins el 5,9 % i obtingut millores que abasten fins el 30 % mostrant com la unitat i la lluita poden aconseguir substancials augmentos.

La lleugera millora de la conjuntura econòmica, que obre perspectives d'empleo més favorables i la incessant pujada del cost de la vida, venen a sumar-se a les condicions objectives de caràcter polític, econòmic i social i creen totes elles conjuntament un marc més adient per a un ampli desplegament de la lluita de tots els treballadors.

AL COMITE CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

Benvolguts companys :

Segurs d'interpretar els sentiments de tots els comunistes catalans, ens associem al vostre dolor per la mort de l'entranyable company Juan Modesto, membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, General de l'Exèrcit Popular en la guerra nacional revolucionària del 1936-1939.

El record i l'exemple de Modesto perduraran entre nosaltres, entre la classe obrera i el poble de la Catalunya que ell va defensar en tantes batalles, com un estímul permanent a prosseguir la lluita per la democràcia i el socialisme, per la victòria de la noble causa a la qual Modesto entregà totes les seves energies.

Us preguem que accepteu el condol del Partit Socialista Unificat de Catalunya, condol que us demanem feu extensiu a l'esposa i fills del nostre inoblidable amic.

Barcelona, 29 d'abril del 1969.

El Comitè executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.